

Joan Lluhí i Vallescà, vindicat

EFE

JOAN SAFONT

Noi de casa bona amb pedigrí polític; jove advocat ambiciós i carismàtic; sempre envoltat d'un nucli de fidels amics; fundador i arquitecte d'ERC; líder en potència amb un programa polític catalanista, republicà i d'esqueres de caràcter laborista; personatge influent a Barcelona i a Madrid i amb les màximes responsabilitats polítiques –regidor de Barcelona, conseller de la Generalitat, diputat a Corts i al Parlament de Catalunya, conseller primer del govern català, fins i tot ministre de la República–, Joan Lluhí i Vallescà (1897-1944) tenia tots els ingredients per esdevenir un dels noms més populars del santoral laic republicà. Però, des de la turmentosa relació pare-fill –tant de l'ombra de Joaquim Lluhí i Rissech, patriarca del republicanisme catalanista que també mereix una biografia, com de l'úlcerat d'estómac que patia, no se'n desempallegarà mai–, fins a les diferències, polítiques però també generacionals, amb els presidents Francesc Macià –de qui va assenyalar els tics autoritaris i de cabdill– i Lluís Companys, amb els quals, no obstant això, va col·laborar activament, tot va acabar dibuixant una imatge negativa per a la posteritat del líder del grup de *L'Opinió*.

Escrit a quatre mans per Enric Ucelay-Da Cal i Arnau González i Vilalta, el tàndem format pel veterà catedràtic i el jove professor aconsegueix amb

aquest llibre vindicar la figura política, polèmica i fascinant de Joan Lluhí. Es podria dir que hi ha moments de revenja contra els que van assentar en l'imaginari català la idea d'un Lluhí frívol, inconsistent i altiu. Algun d'ells, com ara Amadeu Hurtado, una de les seves bèsties negres, en surten ben malparats. I, tot plegat, els autors ho fan amb la complicació afegida de no disposar d'arxiu personal del personatge biografat, fet que compensen amb una amplíssima bibliografia i un ús de tota mena de testimonis documentals que ajuden a comprendre el context, la personalitat i l'obra d'una figura clau darrere d'episodis com la proclamació de la República el 14 d'abril, els Fets del Sis d'Octubre i la Guerra Civil, que Lluhí viurà des del consolat de Tolosa de Llenguadoc.

El resultat és una reeixida biografia on l'erudició més sofisticada, amb les referències i miralls del context internacional més suggeridors –és'havia comparat mai Macià amb el senador nord-americà i antic governador de Louisiana Huey Long?–, conviu sense problemes amb el safreig més sordid sobre les intimitats dels processos, i que no estalvia judicis i adjectius, filies ni fòbies. Potser no el portarà al paradís de les glòries nacionals, però *Joan Lluhí i Vallescà. L'home que va portar la República*, d'Ucelay-Da Cal i González i Vilalta, ajudarà a compensar ja no només el llarg purgatori, sinó sobretot l'oblit a què va ser condemnat Lluhí des de la seva mort a l'exili mexicà el 1944. ♦♦

L'HOMME QUE VA PORTAR LA REPÚBLICA
ENRIC UCELAY-DA CAL I ARNAU GONZÁLEZ
EDITORIAL BASE
382 PÀG. / 22 €

Del 6 a l'11 de novembre de 2017

BARCELONA
NOVEL·LA
HISTÒRICA

LA CONDICIÓN
HUMANA

barcelona.cat/novel.lahistorica

Segueix-nos a les xarxes
#BCNHistòrica17

Biblioteca Jaume Fuster · Entrada lliure

BARCELONA
CULTURA

Ajuntament de
Barcelona

